

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2241/2016
09.05.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа Владан Златић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., које заступа Владимир Ђелић, адвокат из ..., ради утврђења права својине на основу стицања у браку, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3099/16 од 15.07.2016. године, у седници већа одржаној дана 09.05.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3099/16 од 15.07.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 368/12 од 01.02.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован предлог за одређивање привремене мере којом би се туженима забранило свако располагање, отуђење и оптерећење непокретности, површине 90 м², која се састоји од две собе, кухиње, трпезарије и купатила, а налази се на другом спрату породичне куће у ул. ... бр. ... у Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се утврди да тужилца има право идеалне сусвојине на 5/6 дела стана површине 90 м², који се састоји од две собе, кухиње, трпезарије и купатила, а налази се на другом спрату породичне куће у ул. ... бр. ... у ..., а што би тужени били дужни да признају и трпе и омогуће тужилци да се упише у земљишне књиге или катастар непокретности, када се за то стекну услови. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезу тужени да тужилци плате 5/6 целокупне закупнине за стан за протеклих 10 година, укупно 35.000 евра са законском затезном каматом обрачунатом на сваки износ, на износ од 350 евра месечне закупнине, рачунајући од сваког 01.-ог у месецу, почев од 01.01.1999. године до уласка тужилце у посед стана у ул. ... бр. ... у Ставом четвртим изреке,

обавезана је тужила да туженима на име накнаде трошкова парничног поступка плати 458.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3099/16 од 15.07.2016. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 368/12 од 01.02.2016. године.

Против правноснажне другостепене пресуде у ставу првом изреке, ревизију је благовремено изјавила тужила, без навођења законских разлога. Из образложења ревизије произлази да се другостепена пресуда побија због битне повреде одредаба Закона о парничном поступку и погрешне примене материјалног права.

Тужени су поднели одговор на ревизију.

Испитујући побијану одлуку, на основу члана 399. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 125/04... 111/09), који се у овој парници примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиле није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 362. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Наводи ревизије којима се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП нису основани, јер су разлози побијане пресуде јасни, довољни и непротивуречни.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила и тужени ББ су 1986. године закључили брак, у ком су добили једно заједничко дете. У почетку брака становали су са родитељима туженог ББ, а након неколико месеци су се иселили, да би од 1999. године живели у спорном стану, који је у међувремену дограђен и реновиран, до средине 1992. године, када су се одселили у Спорни стамбени простор је грађен у периоду од 1986. до 1990. године, а финансирање изградње и опремање је вршено од стране ГГ и ВВ, родитеља туженог ББ и то тако што је тужени ВВ уложио средства која је добио од свог предузећа "ДД" индустрије сатова по основу уговора о зајму од 22.07.1986. године и уговора о зајму од 13.11.1987. године, док је ГГ, мајка туженог ББ и супруга туженог ВВ, учествовала у изградњи спорног објекта средствима добијеним уговором о кредиту за стамбену изградњу 29.07.1985. године, који је закључила са "ББ". У опремању спорног стамбеног објекта својим радом учествовао је и отац тужиле и то тако што је направио два ормана за предсобље, као и пулт – кухињски шанк. Родитељи туженог ББ су повремено изнајмљивали ту непокретност и закупнину задржавали за себе. Тужила и тужени ББ су се развели у току 1998.године и тада су пред судом ... закључили уговор којим су регулисали своја права и обавезе у погледу покретне имовине (уговор о нагодби од 17.11.1998. године).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили тужбени захтев за утврђење права сусвојине тужиље и исплату закупнине.

Према члану 171. став 1. Породичног закона ("Службени гласник РС" бр. 18/2005, 72/11, 6/15), који се по члану 357. став 1. примењује и на породичне односе који су настали до дана почетка примене тог закона, имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину (став 1). Супружници могу брачним уговором другачије уредити своје имовинске односе (став 2).

Правилно су нижестепени судови закључили да спорни стан није заједничка имовина тужиље и туженог ББ, иако је грађен за време трајања њиховог брака, јер су градњу искључиво финансирали родитељи туженог ББ. У одсуству другачијег споразума странака, то је имовина родитеља туженог ББ, у смислу члана 22. Закона о основама својинскоправних односа, а не имовина коју су супружници, тужилца и тужени ББ, стекли радом у току трајања брака, у смислу цитиране одредбе.

Ревизијом се неосновано оспорава закључак судова да тужилца није доказала учешће у градњи у смислу члана 223 ЗПП, те истиче да судови нису могли одлучити применом правила о терету доказивања у ситуацији када нису прихватили доказне предлоге тужиље за њено саслушање у својству парничне странке, саслушање предложених сведока и вештачење. Тужилца је, на њен предлог, информативно саслушана на рочишту 12.03.2013. године, када је дошла из У даљем току поступка, пуномоћник тужиље се по налогу суда није изјаснио када ће тужилца долазити у ... и суд је на последњем рочишту отклонио извођење доказа саслушањем тужиље као парничне странке. Суд је прихватио доказни предлог тужиље за саслушање њеног оца и сведок ЕЕ је саслушан на рочишту за главну расправу 17.06.2013. године, али суд није прихватио наводе тужиље и исказ сведока да је у градњи учествовао износом од 55.000 ДЕМ (страна 10. образложења првостепене пресуде) из разлога што такви наводи нису поткрепљени доказима. Будући да је отац тужиље потврдио да супружници нису имали новца за улагање, суд је на околност улагања у градњу прихватио исказе родитеља туженог ББ пошто поседују писане наменске уговоре о зајму, односно кредиту, те у таквој ситуацији правилно применио правила о терету доказивања из члана 223. ЗПП када је одбио предлог тужиље за саслушање сведока ЖЖ и ЗЗ на околност градње и предлог за грађевинско и економско вештачење, те извео правилан закључак да тужилца није доказала учешће у градњи. Овакав закључак потврђује садржина уговора о нагодби који су тужилца и тужени ББ закључили пред Вишим судом ... дана 17.11.1998. године, према ком ће свака страна задржати искључиво власништво на покретној имовини која се налази у њиховом поседу и ниједна страна неће имати било каква потраживања од друге стране. Иако се овим уговором не регулише право својине на спорној непокретности, може се закључити да тужилца није имала потраживање према тој имовини у време развода брака странака, а тужба у овој парници поднета је 11 година након развода.

Имајући у виду да тужиља нема право сусвојине на непокретности, правилно је одбијен тужбени захтев за исплату закупнине за период од протеклих 10 година.

Из наведених разлога, применом члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић